

kõige vaprast ja usinam mees. Oli tõd mis tahes, see edenes tema käes kui oleks ta mäda olnud. Igauks küsits ikka tema käest head nduu, nagu oleks ta juba wana elatanud mees olnud, kuna ta 20ne aastane oli.

Tüdrukud joostivad tema järgi, nagu talleid wana lamba järgi; kõik tahtivad teda hea meelega omale peiukse saada. Aga mõta nápu! — meie Peetrel oli juba oma jaues üks õitsew lillekene wálja otsitud, keda ta südamest armastas.

Teiste tütarlaste hulkaas oli ühe lese saunanaese ainuke tütar Liisa, sirge kašwu, ilusa jumega ja pealegi ühe hea südamega, terve ja virk töötlegija. Sedasama oli Peeter enesele südamesse istutanud, mida ta omale üksinda salabuses hoidis.

Liisa, kes küll ka Peetert armastas, ei wöinud ometige mitte seda loota, et Peeter teda kosteks, sest ta oli ju sauna naese laps. Peeter soovis mitu ja mitu korda juba Liisale oma südame igatsust awaldada, aga ei julgenud, sest tema oli justament niisama-

fugune argpüks, nagu kõik wanad poistid, kes ilmaški tüdruku otsa ei julge waadata, veel wähem juttu westa, sõbrustada ja kosja minna. Jäi ta mõnikord Liisat silmitsema, siis ohkas ta alati: „Ma armastan sind Liisa! aga ma ei julge sinule seda mitte ütelda! — Oh, kui meie kahekesi mees ja naene oleksime!“

Kõik selle juures ei lafenud ta mitte oma pead norgus seista ega jáánud muresse, waid oli alati rõõmus, milištas, laulis ja tegi nalja kui aeg lubas.

Ta oli ka juba mitu korda Liisaga nelja silma all armastusest juttu teinud. Niipea aga, kui ta omast armastusest rääkida tahjis, jäi ikka sóna suhu kinni, ja Peeter pidi teist juttu otsima ehk hábi páraß áraminema.

„Ükskord piab selle asjate teine lehekülg käánetud saama, nii ei wöi see mitte jááda! kui kaua pian oma südant foormama? mõtles Peeter. Tema oli ka õigust ütelnud, sest see sündis fogemata „müristamise ja wihmasau“ ajal õige kergeste.